

[Henry Christensen.]

for sig velbegrunder, for den socialdemokratiske presses surmuleri gør sig gældende med hensyn til ting, som man synes er rigtige, og så finder jeg, man skulle lade være med surmuleriet. Sorø Amtstidendes surmuleri derimod gør sig gældende over noget, som bladet synes er forkert; det har et standpunkt, som jeg ikke er enig i. Men man kan dog bedre forstå surmuleri fra dem, der mener, noget er forkert, end fra dem, der mener, at noget er rigtigt.

Hvad angår dagbladet Børsen, kan det vist ikke være bemærkninger, der særlig vedrører mig.

Den højtærede minister vil i øvrigt gerne have rejst en almindelig socialpolitisk diskussion, og jeg vil meget gerne drøfte den almindelige socialpolitiske tilstand med den højtærede minister, men det må vel nok være på et tidspunkt, hvor der mere tidsmæssigt er det fornødne grundlag for, at en sådan drøftelse kan finde sted. Jeg er for mit vedkommende meget tilfreds med at få en sådan forhandling, om gørligt. Jeg mener, at et af de områder, der er særlig grund til at pege på, er spørgsmålet om hele organiseringen af det, vi måske kan kalde den socialpolitiske forsikring, altså forsikringsområdet. Jeg mener, at en koordinering her i meget høj grad er både ønskelig og nødvendig. Den kan bevirke meget betydelige besparelser og kan også bevirke, at vi måske kan bygge en større del af disse ordninger op på et fælles forsikringsmæssigt grundlag og samtidig realisere de revalideringssynspunkter, som der i øvrigt er almindelig tilslutning til. Jeg mener altså, der her er et område, hvor vi med stort udbytte kan anvende vore socialpolitiske kræfter i den nærmeste tid, og hvor jeg tror betydelige fordele vil kunne opnås.

Jeg skal slutte med endnu en gang at udtrykke mit partis glæde over og tilfredshed med de resultater, der er nået på det område, vi har til behandling i dag. Jeg synes, det er betydningsfulde principielle resultater, der er opnået, og resultater, som jeg tror vil vække tilfredshed mange steder.

Asger Jensen: Jeg skal naturligvis ikke her komme ind på at diskutere med den højtærede socialminister, hvad der har stået i forskellige aviser til forskellige tidspunkter.

Jeg synes, vi skal være godt tilfredse med, at vi har en fri presse, og at den har lov til at sige sine meninger, uden at disse meninger behøver at blive antastet her. Det har den selvfølgelig også; men man burde i hvert fald ikke sige, at vi, som ingen indflydelse har på, at disse meninger er skrevet i aviserne, skal have ansvaret for dem, og derfor kan det ikke være rimeligt at bringe det ind i debatten på den måde.

Derudover mindede den højtærede socialminister om, at jeg, da vi drøftede forskellige forhold i foråret, havde sagt, at velfærdsstaten nu fejrede nye triumfer, når den pågældende lov blev vedtaget. Det er rigtigt, det har jeg sagt. Da så den højtærede minister under debatten sagde, at han ikke syntes, det var rigtigt at sige sådan om de foreslåede satser, tog jeg ordet igen og sagde, at det var mine bemærkninger heller ikke møntet på. De var alene møntet på de velfærdsforanstaltninger, man ville pålægge amtsarbejdsanvisningskontorerne at udføre, f. eks. at skaffe folk lejligheder, ting, som vi mener alene må hvile på privat initiativ, og som der ikke skal statsembedsmænd til at røgte, så jeg synes i virkeligheden ikke, det er særlig pænt af ministeren herefter at bringe det frem i debatten på den måde, det skete.

Med hensyn til satserne kan jeg endog føje til, at dér var vi på linje med det, den højtærede socialminister havde foreslået, nemlig at man godt kunne forhøje satserne på forsikringsmæssig basis.

Så spørger den højtærede socialminister mig, om jeg kan sige, hvem det er, der skal fjernes fra socialkontorerne. Ja men kan det da virkelig være rigtigt, at landets socialminister ikke ved noget om det spørgsmål? Det er det, som vi ude i socialudvalgene og i administrationen af socialkontorerne arbejder med til daglig. Det er ikke noget, der kommer bag på nogen, der bare har en lille smule praktisk erfaring i det arbejde. Det er, kan jeg da sige, heldigvis også sådan, at den højtærede socialministers meningsfæller ude i socialudvalgene i høj grad arbejder positivt med på disse problemer. Der var måske engang, det kan godt være, at det også var socialdemokraternes opfattelse, at man kunne klare mange af klienterne på socialkontorerne bare ved at stikke nogle penge til